

kom mit Forslag i Møde med Belvillie. Der stilledes derefter fra Høires Side det Spørgsmaal til Venstre, om man vilde gaa ind paa Arbejdsparagrafen og det er rigtigt, hvad det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) fremhævede, at dette Spørgsmaal modte en bestemt Benægtelse. Men umiddelbart der efter og i Forbindelse der med blev der af et æret Medlem, som ikke er nævnt i Betænkningen, gjort Anthydninger om et Forslag, der muligvis dog kunde bane Vej for Forhandling, og disse Anthydninger bleve benyttede af en æret Landssthingsmand, hvis Navn staar i Betænkningen (Breinholdt), som deraf tog Anledning til at stille de Forslag, som findes i Bilagene. Af disse Forslag forekom mig navnlig Punkt 3 egnet til at danne Udgangspunktet for en virkelig frugtbar Forhandling mellem Høire og Venstre, naar man fra begge Sider vilde komme hinanden i Møde. Jeg sluttede mig derfor til Forslaget, men inden jeg tog bestemt Stede i Sagen, tillod jeg mig at rette det Spørgsmaal, hvad der ogsaa fremgaar af Betænkningen til Høire, om de under Forudsætning af, at man gik ind paa Punkt 3, om Arbejdsparagrafen, ogsaa vilde erklære sig villige til at gaa ind paa Gaveparagrafen. Dette Forslag modte bestemt Afslag, og jeg maatte da til min Sorg erkjende, at det under de saaledes stedfindende Forhold maatte betragtes som umuligt at naae til noget Resultat, at komme til en Overenskomst. Jeg har derfor sluttet mig til Flertallet og beklager meget, hvad jeg jo tydeligt kan forudsæ, at der ikke vil komme Noget ud af denne Sag. Jeg beklager det først og fremmest set fra de mange Tusinders Standpunkt, som maaste have haabet, have ventet, at der dog vilde komme Noget ud af den, men jeg beklager det ogsaa, fordi jeg i Sagens Gang har set et Billede af, hvorledes det tidligere er gaaet i mange Sager, og hvorledes det vil gaa i mange fremtidige Sager, saa længe Partierne ikke lære i Mand og Sandhed at komme hinanden i Møde. Det er det, det gjælder om, og det er ikke fket.

Fagb: Hvis den ærede sidste Taler virkelig kunde og vilde yde et væsentligt Bidrag til at opnaa et saadant Resultat, at vi kunde komme hinanden i Møde, vilde han ganske vist blive en af Landets mest fortjente Mænd, og jeg tør vel sige, i alt Fald for mit eget Bedkommende, og for de Fleste af dem, der staa paa samme Side, at vi da gjerne vilde være med til at rejse en Mindestøtte for ham. Jeg har imidlertid ikke set nogen Bestræbelse fra hans Side i den Ret-

ning. Med Hensyn til den foreliggende Sag skal jeg bemærke, at naar han udtalte, at vi vist Alle vare enige om, at vi befandt os under exceptionelle Forhold, da er det min Mening, at dette Exceptionelle desværre synes at ville blive permanent i det danske Folkething; siden Visnepolitiken blev indført, have vi befundet os i abnorme Tilstande, men det Abnorme bliver nu permanent. Det, som dette Lovforslag har tilstjttet, og som dets Titel tydelig nok tilkjendegiver: Forslag til Lov om Foranstaltninger til at modvirke Arbejdsløsheden, samt til at formindste den derved foranledigede Nød, dette Forsmaal tør jeg med Bestemthed sige, at Høire baade i dette Thing og i det andet Thing ærlig og oprigtig har søgt at fremme, uden nogenjombhelst politisk Bagtanke (Munterhed). Denne Latter, som de Herrer slaa op over dette, er et Vidnedsbyrd ligesom saa meget Andet i deres Færd om, hvor lidt Sandhed der er i deres Politif....

Formanden (Berg): Dette Udtryk kan ikke passere.

Fagb: Ja, jeg veed ikke mere, hvad der kan passere og hvad der ikke kan passere i denne Sal; thi hvad der kan passere for den ene Side, kan ikke passere for den anden.

Formanden (Berg): Det ærede Medlem kan fortsætte, hvis han ønsker, men han er ikke berettiget til at gjøre en saadan Indvending mod Formandens Udtalelse.

Fagb: Der er fra vor Side stillet de Herrer de stærkeste Opfordringer til at fremkomme med Forslag om, hvilke som helst Udveie de vilde, der gaa i den Retning, som Forslaget omhandler, nemlig Forslag om at afhjælpe Arbejdsløsheden. Det er det, Forslaget gaar ud paa, og det er det, vi tilstjtte. At den nuværende Arbejdsløshed ikke just er noget Forbigaaende eller Noget, som man ikke maa være belavet paa, tidt og ofte vil vende tilbage maaste med forøget Styrke, har jeg desværre ikke Spor af Tvivl om; thi den er ikke alene en Følge af Verdensbegivenhederne og Konjunkturerne paa Verdensmarkedet, af ydre Forhold i det Hele, men den er for en væsentlig Del en Følge af vore egne urigtige Handlinger. Det er adskillige Aar siden, jeg tillod mig i dette Thing — det var ikke paa det Sted, hvor vi nu befinde os, det ligger længere tilbage i Tiden, end at det kan være blevet sagt her — at paapege, at det for Staten som Arbejdsgiver ved Jernbaneanlæg osv. var af overordentlig stor Vigtighed, at der kom